

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17CoP/100/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6412204513
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 01. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zita Nagypálová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2013:6412204513.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zity Nagypálovej a sudcov JUDr. Ing. Jána Gandžalu, PhD. a JUDr. Márie Trubanovej, PhD. vo veci starostlivosti o maloletého W. H., nar. XX. XX. XXXX, bytom u matky, zastúpeného kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Banská Štiavnica, dieťa rodičov matky K.. D. H., nar. XX. XX. XXXX, bytom J., U. XXX/XX, zastúpená Advokátskou kanceláriou Dobiš s. r. o., so sídlom Zechenterova 356/24, 967 01 Kremnica, IČO: 36 857 327, za ktorú koná konateľ JUDr. Dušan Dobiš, advokát a otca X.. K.. W. H., nar. XX. XX. XXXX, bytom D., T. C. XXX/X, v konaní o úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu, o odvolaní otca proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 9P/52/2012-52 z 24. 05. 2012, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu p o t v r d z u j e .

odôvodnenie:

Na návrh matky maloletého dieťaťa rozhodol súd o zverení maloletého W. H. do osobnej starostlivosti matky, ktorá bude dieťa zastupovať a spravovať jeho majetok. Otcovi uložil povinnosť prispievať na maloletého počnúc dňom 01. 12. 2011 výživným vo výške 140 Eur mesačne. Zročné výživné za obdobie od 01. 12. 2011 do 24. 05. 2012, kedy vo veci rozhodol, vyčíslil sumou 840 Eur a povolil ho splatiť otcovi v mesačných splátkach po 50 Eur spolu s bežným výživným od právoplatnosti rozhodnutia až do úplného vyrovnania pod následkom straty výhody splátok. Úpravu rodičovských práv a povinností rozhodnutím súdu považoval za odôvodnenú po zistení, že rodičia maloletého dieťaťa nežijú v spoločnej domácnosti a od ukončenia vzájomného spolužitia v mesiaci november 2011 si otec dobrovoľne vyživovaciu povinnosť voči maloletému neplní. Pri určení rozsahu vyživovacej povinnosti otca prihliadol na skutočnosť, že žiaden z rodičov okrem maloletého W. inú vyživovaciu povinnosť nemá, matka dieťaťa je na rodičovskej dovolenke, kde poberá rodičovský príspevok 197 Eur a prídavky na dieťa 21 Eur, je podielovou spoluvlastníčkou domovej nehnuteľnosti v meste J. v 1/8-ine titulom dedenia po nebohom otcovi. Otec maloletého poberá výsluhový dôchodok 497 Eur, okrem toho ako samostatne zárobkovo činná osoba (poisťovací maklér) dosahuje mesačne brutto príjem 292 Eur a z nájmu bytu získa mesačne 200 Eur, spolu 982 Eur brutto. Otec je majiteľom rodinného domu v katastrálnom území D. v hodnote 60.000 Eur a výlučným vlastníkom bytu v K. v hodnote 40.000 Eur, ale tiež poľnohospodárskej pôdy v katastrálnom území U., D. U. D.. Požiadavku otca, aby výživné bolo určené iba v rozsahu 30 % zo sumy životného minima na nezaopatrované nepľnoleté dieťa podľa osobitného zákona, vzhľadom na jeho osobné a majetkové pomery a schopnosti a možnosti nepovažoval za opodstatnenú.

Rozsudok okresného súdu v celom rozsahu napadol odvolaním otec maloletého. Uplatnil odvolacie dôvody podľa § 205 ods. 2 písm. b/, d/ a f/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) s tvrdením, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a

že napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Rozsudok okresného súdu označil za nepresvedčivý a nepreskúmateľný z dôvodu jeho nedostatočného odôvodnenia. Za nesprávny procesný postup považoval, že prvostupňový súd jeho návrhu na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn. 10P/20/2012 o jeho návrhu na zapretie otcovstva k maloletému W. H., nar. XX. XX. XXXX rozhodol o výkone rodičovských práv a povinností k tomuto dieťaťu, keď otec svoje otcovstvo spochybňuje. Otázka riešená v konaní 10P/20/2012 má význam pre rozhodnutie v tejto veci. Do skončenia konania o zapretie otcovstva mohol súd, aby na otca dieťaťa nepreniesol bremeno dĺžky súdneho konania, rozhodnúť o úprave rodičovských práv a povinností na dobu dočasnú predbežným opatrením, kde by mu určil povinnosť platiť iba minimálne výživné. Dôvodom na prerušenie konania bola aj skutočnosť, že od septembra 2012 má matka znovu nastúpiť do práce a jej príjmy výrazne vzrastú.

Okresný súd nesprávne ustálil výšku vyživovacej povinnosti otca. Matka nespochybňovala, že počas trvania materskej dovolenky v období 7,5 mesiaca od narodenia dieťaťa do polovice marca roku 2012 poberala materský príspevok vo výške 620 Eur a prídavky na dieťa vo výške 22 Eur a pri narodení dieťaťa jej bol vyplatený príspevok pri narodení dieťaťa sumou 825 Eur. Za nelogické považoval určiť výživné v období od decembra 2011 do marca 2012 v rovnakej výške ako za obdobie, keď je príjem matky znížený len na rodičovský príspevok. Príjem otca ustálil okresný súd na 982 Eur (výsluhový dôchodok + príjmy z poistenia + príjem z nájmu), ale vôbec nebral do úvahy výdavky otca. I keď bolo v konaní preukázané, že jeho príjmy predstavujú v súčte 982 Eur, súd sa mal vysporiadať aj s výškou výdavkov otca 925,75 Eur. Z rozdielu týchto súm 56,25 Eur nemohol súd určiť výživné 140 Eur. Nie je možné priznať výživné vyššie ako sú preukázané náklady na dieťa. Náklady na výživu dieťaťa matka nepreukázala.

Prvostupňový súd nesprávne vyhodnotil majetkové pomery otca. Životná úroveň otca nie je vysoká. Nevlastní auto ani žiadnu hnuťelnú vec vyššej hodnoty. Rodinný dom v D. dostal darom od svojich rodičov. Je zaťažené vecným bremenom. Byt v K. kúpil za účelom vzájomného spolužitia s navrhovateľkou na pôžičku, ktorú doteraz spláca. V prvom návrhu na rozhodnutie o výkone rodičovských práv a povinností požadovala matka dieťaťa výživné len vo výške 100 Eur. V návrhu, na základe ktorého začalo konanie pod sp. zn. 9P/52/2012, už požaduje 250 Eur mesačne. Okresný súd sa nevyporiadal so skutočnosťou, či požadovaná výška výživného je odôvodnená, súd neprihliadol na všetky rozhodujúce skutočnosti. Preto navrhol, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu zrušil a vrátil na ďalšie konanie alebo napadnuté rozhodnutie zmenil tak, že návrh navrhovateľky zamietne, resp. konanie zastaví. Pre prípad, že by odvolací súd bol toho názoru, že otec maloletého vzhľadom na domnienku otcovstva je povinný prispievať výživným pre maloletého W., žiadal jeho výšku v zmysle § 62 ods. 3 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine (ďalej len „Zákon o rodine“) upraviť na výšku 30 % zo sumy životného minima na nezaopatrené nepľnoleté dieťa.

Matka dieťaťa vo vyjadrení k odvolaniu otca konkrétny návrh na rozhodnutie odvolacieho súdu nepodala, iba vyzdvihla nadštandardné majetkové pomery otca, z ktorého súd podľa jej názoru určil nízke výživné, napriek tomu sa proti rozsudku okresného súdu neodvolala z dôvodu, že pre ňu bola otázka výšky vyživovacej povinnosti len sekundárna vo vzťahu k rozhodnutiu o zverení maloletého do jej osobnej starostlivosti. Tvrdenia otca o jeho mesačných výdavkoch označila za nereálne. Doklady o nákladoch na výživu dieťaťa pre prípadný budúci spor neodkladala a podľa jej názoru ani nie je potrebné každodenné výdavky na výživu maloletého dieťaťa preukazovať, keďže je všeobecne známe, že rodina vychovávajúca malé dieťa vynakladá v jednom mesiaci na výživu dieťaťa sumu ďaleko presahujúcu výšku životného minima na nezaopatrené nepľnoleté dieťa.

Kolízny opatrovník dieťaťa odporučil odvolaciemu súdu potvrdiť rozsudok okresného súdu, ktorý sa so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami pre rozhodnutie vo veci vypořiadal.

Krajský súd vec prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania v súlade s § 214 ods. 2 O. s. p. a rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil.

Otec v odvolaní nekonkretizoval vadu konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Z obsahu odvolania proti rozsudku okresného súdu by bolo možné vyvodit', že za vadu konania považoval záporné rozhodnutie prvostupňového súdu o jeho návrhu na prerušenie konania do právoplatného skončenia iného konania vedeného na Okresnom súde Žiar nad Hronom, ktorého predmetom bolo zapretie otcovstva k maloletému W. H.. V podaní z 24. 09. 2012 označenom ako vyjadrenie odporcu k vyjadreniu navrhovateľky už ale otec dieťaťa namieta, že vo veci rozhodol vylúčený sudca. Sudcu JUDr. Igora Valenta, ktorý vec podľa rozvrhu práce prejednával, označil za ovplyvneného

vzťahom k matke, čo sa prejavilo na jeho správaní sa k otcovi dieťaťa počas pojednávania. Sudca neprikladal vážnosť vyjadreniam otca. Neustále mal znevažujúce poznámky, naopak s matkou sa bavil ako s dlhoročnou priateľkou. O správaní sa otca môže si urobiť obraz odvolací súd aj z rozhodnutia, ktorého správnosť otec neuznáva.

Ak by vo veci rozhodol vylúčený sudca, išlo by o vadu konania v zmysle § 221 ods. 1 písm. g/ O. s. p., pri zistení ktorej by odvolací súd musel rozhodnutie vydané vylúčeným sudcom zrušiť. Za účelom zistenia, či otcom namietaná vada konania existuje a odstránenia vadného procesného postupu prvostupňového súdu, ktorý uznesenie o zamietnutí návrhu na prerušenie konania účastníkom nedoručil, vrátil odvolací súd vec okresnému súdu ako predčasne predložený prípisom z 03. 10. 2012 sp. zn. 17CoP/57/2012. Odvolanie proti uzneseniu č. k. 9P/52/2012-84 z 24. 05. 2012, ktorým súd návrh otca maloletého dieťaťa na prerušenie konania zamietol, podané nebolo. Podľa úradného záznamu zo 14. 12. 2012 v konaní vedenom na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn. 10P/20/2012 je nariadené pojednávanie na deň 25. 01. 2013 po podaní znaleckého posudku znalcom z odboru genetiky. Sudca Okresného súdu Žiar nad Hronom JUDr. Igor Valent k námietke otca, že vo veci rozhodol vylúčený sudca, uviedol, že nie je dôvodná, nie je v žiadnom pomere k účastníkom konania, nepozná ich, nemá žiadny pomer k prejednávanej veci a osoby označené otcom dieťaťa, od ktorých odvíja vzťah sudcu k matke, vôbec nepozná.

Na základe vyjadrenia sudcu, keď zo súdneho spisu odvolací súd nezistil otcom tvrdené skutočnosti, že by sa k nemu sudca správal znevažujúco a neumožnil mu realizovať procesné práva účastníka, odvolací súd dospel k názoru, že dôvod na zrušenie rozhodnutia podľa § 221 ods. 1 písm. g/ O. s. p. neexistuje. Po tomto závere skúmal, či je rozhodnutie okresného súdu odôvodnené v súlade s § 157 O. s. p. a či je vecne správne. Žiadnu z odvolacích námietok otca nepovažoval za dôvodne vznesenú.

Povinnosť rodičov živiť svoje deti vyplýva z § 62 ods. 1 Zákona o rodine. Táto povinnosť vzniká narodením dieťaťa a trvá až do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť. Kritériá pre určenie rozsahu vyživovacej povinnosti vyplývajú z § 62 ods. 2 až 4 Zákona o rodine, ktoré ustanovujú, že obaja rodičia prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov, že dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov a každý rodič bez ohľadu na svoje schopnosti, možnosti a majetkové pomery je povinný plniť si svoju vyživovaciu povinnosť v minimálnom rozsahu vo výške 30 % zo sumy životného minima na nezaopatrené neplnoleté dieťa alebo na nezaopatrené dieťa podľa osobitného zákona. Zákon ukladá súdu pri určení rozsahu vyživovacej povinnosti prihliadať na to, ktorý z rodičov a v akej miere sa o dieťa osobne stará. Ak rodičia žijú spolu, prihliadne súd aj na starostlivosť rodičov o domácnosť.

Výživné je suma, na úhradu ktorej za splnenia zákonných podmienok zaväzuje súd toho rodiča, ktorému dieťa nie je zverené do osobnej starostlivosti. Povinnosť oboch rodičov prispievať na výživu svojich detí neznamená, že každý z rodičov musí v prospech dieťaťa zložiť určitú čiastku. Na roveň výživného v peňažnej forme je v zmysle § 62 ods. 4 Zákona o rodine postavená osobná starostlivosť rodiča o dieťa a jeho starostlivosť o spoločnú domácnosť. Rodič, ktorý sa osobne o dieťa stará, si potom plní svoju zákonnú vyživovaciu povinnosť nielen v hmotnej (finančnej) forme, ale osobným výkonom rodičovských práv, zabezpečením bývania, stravy, riešením problémov každodenného života. Rodič, ktorý má dieťa zverené do osobnej starostlivosti, nevyčísľuje hodnotu svojej práce pri výchove dieťaťa alebo starostlivosti o domácnosť. V každom konaní o určení vyživovacej povinnosti sa povinný rodič bráni tým, že náklady vyčíslené na starostlivosť o dieťa sú privysoké a jeho (povinného rodiča) vlastné výdavky nedovoľujú uhrádzať výživné v konkrétnej výške. Rovnakú obranu zvolil v súdnom konaní aj otec maloletého dieťaťa.

Úlohou súdov pri určení vyživovacej povinnosti rodiča je zistiť odôvodnené potreby maloletého dieťaťa, ktorému sa má výživné poskytnúť a zistiť schopnosti a možnosti nielen povinného rodiča, ale aj toho, ktorý poskytuje výživu dieťaťa formou osobnej starostlivosti a tiež v peňažnej forme dobrovoľne bez rozhodnutia súdu. Potreby maloletého dieťaťa sú závislé od jeho veku a zaradenia v spoločnosti: či je školopovinné, akú školu navštevuje, aké sú jeho záujmy, záľuby a zdravotný stav. Maloletý W. H. je dieťa útleho veku. Narodilo sa XX. XX. XXXX. V čase, keď prvostupňový súd rozhodol o úprave rodičovských práv a povinností k tomuto dieťaťu 24. 05. 2012, malo dieťa 9 mesiacov. O dieťa sa starala osobne matka na rodičovskej dovolenke, ktorá nebýva v spoločnej domácnosti s otcom dieťaťa. Rodičia dieťaťa nie sú manželia, preto matka dieťaťa nemá voči otcovi dieťaťa právo na manželské výživné.

Matka dieťaťa sa musí postarať o svoje potreby, ale aj o potreby maloletého, na živobytie ktorého musí od otca dieťaťa žiadať výživné súdnou cestou. Štát uznáva, že tehotná žena má znížené pracovné schopnosti a tým aj možnosti obstarat' si finančné prostriedky na živobytie a že s pôrodom dieťaťa sa jej postavenie ešte sťažuje, preto v § 74 Zákona o rodine zakotvil povinnosť otca dieťaťa, za ktorého matka dieťaťa nie je vydatá, prispievať matke primerane na úhradu jej výživy a poskytnúť jej príspevok na úhradu nákladov spojených s tehotenstvom a pôrodom. S narodením dieťaťa sú spojené veľmi vysoké náklady na obstaranie detskej výbavičky. Štát čiastočne kompenzuje tieto výdavky príspevkom pri narodení dieťaťa (štátna sociálna dávka, ktorou štát prispieva na pokrytie výdavkov spojených so zabezpečením nevyhnutných potrieb novorodenca), ktoré ale rozhodne nepokryjú všetky náklady na starostlivosť o novonarodené dieťa, z tohto dôvodu je odôvodnené, aby otec dieťaťa v čase krátkom po narodení dieťaťa prispieval na výživu maloletého aj vyššou sumou, než by boli konkrétne vyčíslené náklady na stravu, hygienu a zdravotnú starostlivosť dieťaťa, pretože dieťaťu je potrebné zakúpiť aj kočík, postieľku, nielen plienky a mlieko. Ide o nároky dieťaťa, ktoré sa poskytujú formou výživného. Uvedené je odpoveďou odvolacieho súdu na námietku otca, že prvostupňový súd určil výživné v rovnakej výške aj za obdobie, keď matka maloletého dieťaťa poberala materský príspevok v sume 620 Eur mesačne ako v období, keď jej bol už vyplácaný len rodičovský príspevok v sume 197 Eur. Materské je osobným nárokom matky poskytovaným z prostriedkov nemocenského poistenia, ktoré neslúži na zabezpečenie potrieb maloletého dieťaťa, ale na zabezpečenie osobných potrieb matky. Otec netvrdí, že pri narodení dieťaťa akýmkoľvek spôsobom prispel na obstaranie výbavičky pre dieťa alebo že by matku svojho dieťaťa v zmysle § 74 Zákona o rodine finančne podporoval. Za takéhoto stavu nebol dôvod, aby prvostupňový súd v období, keď matka poberala materské, určil rozsah vyživovacej povinnosti otca nižšou sumou než v období, keď sa matke znížil príjem na výšku rodičovského príspevku. Schopnosti a možnosti otca plniť si vyživovaciu povinnosť voči dieťaťu neboli závislé na osobných pomeroch matky. Nie je správny názor otca, že „nie je možné priznať výživné vyššie, ako sú preukázané náklady na dieťa“. Tento názor otca je priamo v rozpore s § 62 ods. 2 Zákona o rodine, kde je zakotvené, že dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov a § 63 ods. 3 Zákona o rodine, podľa ktorého v prípade, ak to majetkové pomery povinnej osoby dovoľujú, môže súd určiť výživné aj vo vyššom rozsahu než sú preukázané náklady na dieťa a tvoriť z výživného dieťaťu úspory.

Schopnosti a možnosti otca ako povinnej osoby na platenie výživného prvostupňový súd vyhodnotil správne. Prvostupňovým súdom ustálenú výšku príjmu otca v jednom mesiaci otec nespochybňuje. V odvolaní sám uvádza, že v konaní pred prvostupňovým súdom boli jeho príjmy preukázané sumou 982 Eur. Okresnému súdu vytyka len, že pri určení rozsahu vyživovacej povinnosti neprihliadol na jeho výdavky vo výške 925,75 Eur mesačne. Svoje výdavky popísal otec na pojednávaní dňa 24. 05. 2012. Tvrdil, že v súvislosti s domom v D. má nevyhnutné výdavky vo výške 194,60 Eur (zrejme mesačne, ale bez konkretizácie týchto výdavkov), na ošatenie, hygienické potreby a stravu vynakladá mesačne 300 Eur, spláca televízor v sume 66 Eur mesačne, práčku 40,35 Eur mesačne a má výdavky aj s výkonom činnosti poisťovacieho makléra na telefón, auto, pohonné hmoty a vedenie účtovníctva 125 Eur. Daň z nehnuteľnosti platí ročne vo výške 13,80 Eur a na rekonštrukciu (čoho?) vynaložil 3.379 Eur. Medzi mesačné výdavky zahrnul aj splátku pôžičiek rodinným príslušníkom, od ktorých si požičal peniaze na kúpu bytu v K.. Podaním z 09. 10. 2012 otec oznámil súdu, že od 01. 01. 2013 mu vzrastú výdavky úhradou nákladov spojených s vlastníctvom bytu v K., keďže doterajší nájomcovia ukončujú zmluvný vzťah k 31. 12. 2012.

Žiaden z otcom deklarováných výdavkov nespochybňuje jeho schopnosť plniť si vyživovaciu povinnosť k maloletému W. vo výške 140 Eur mesačne. Výdavky na stravu, oblečenie, hygienu, televízor, práčku, daň z nehnuteľnosti a dopravu má aj matka dieťaťa. Výživné na maloleté dieťa má podľa § 62 ods. 5 Zákona o rodine prednosť pred výdavkami povinného rodiča, ktoré nie je nevyhnutné vynaložiť. Za nevyhnutné výdavky v zmysle výdavkov, ktoré nie je podľa § 62 ods. 5 Zákona o rodine nevyhnutné vynaložiť, považuje odvolací súd len výdavky na bežný život. Práve z tohto dôvodu nepristúpil k skúmaniu, či má otec dieťaťa skutočne výdavky s podnikaním v takej výške, ako to preukazuje kópiou peňažného denníka a či spláca pôžičky svojim rodinným príslušníkom, prípadne z akého dôvodu a ktorú nehnuteľnosť rekonštruoval. Tieto položky nie je možné zahrnúť pod pojem nevyhnutné výdavky, ktoré by mali vplyv na vyživovaciu povinnosť povinného rodiča. Vek, zdravotný stav a vzdelanie otca umožňujú, aby otec dieťaťa dosiahol primeraný príjem, z ktorého by zvládol zabezpečenie svojich potrieb i plnenie si vyživovacej povinnosti. I keby otec nikde nepracoval, má stabilný mesačný príjem od Vojenského úradu sociálneho zabezpečenia Bratislava titulom výsluhového dôchodku. Podľa Rozhodnutia Vojenského úradu sociálneho zabezpečenia, Špitálska 22, Bratislava zo 14. 06. 2011 sa od 01. 07. 2011 zvýšil

dôchodok otca na 497,01 Eur mesačne. Otec má k dispozícii celý mesiac, aby svojou prácou zabezpečil ďalší príjem na úhradu záväzkov, ktoré na seba prevzal.

Za nerozhodnú skutočnosť pre účely posudzovania správnosti rozhodnutia okresného súdu považuje odvolací súd aj otcom tvrdenú novú skutočnosť, že od 01. 01. 2013 bude mať s bytom v K. len výdavky a žiadne príjmy. Otec dieťaťa žije v D., byt v K. nepotrebuje. Ani výdavky na údržbu bytu v K. nie je nevyhnutné vynaložiť.

Dôvodom na zmenu rozhodnutia prvostupňového súdu nie je ani tvrdenie otca, že od septembra 2012 mala matka dieťaťa nastúpiť opäť do zamestnania. Výkon práce matkou dieťaťa neovplyvňuje schopnosti a možnosti otca plniť si vyživovaciu povinnosť voči maloletému dieťaťu. Povinnosť otca živiť svoje dieťa netrvá len v období, kým je matka dieťaťa na materskej alebo rodičovskej dovolenke. Trvá do času, kým dieťa nie je schopné samé sa živiť.

Otec v odvolaní uviedol, že sa odvoláva proti celému rozsudku okresného súdu, ale v dôvodoch odvolania a početných vyjadreniach sa venuje len výške vyživovacej povinnosti, preto aj odvolací súd zameral svoj prieskum najmä k otázke rozsahu vyživovacej povinnosti otca k maloletému dieťaťu. Otec v odvolaní nespochybňoval žiadnym spôsobom správnosť rozhodnutia okresného súdu o zverení maloletého dieťaťa do osobnej starostlivosti matky a určenie matky ako osoby oprávnenej dieťa zastupovať a spravovať jeho majetok. Správne vyčíslil okresný súd nedoplatok na výživnom za obdobie od 01. 12. 2011 do dňa svojho rozhodnutia 24. 05. 2012 na 840 Eur (6 mesiacov x 140 Eur). Matka netvrdila schopnosť otca splatiť zročné výživné vo výške 840 Eur jednorázovou sumou alebo vyššími splátkami než určil prvostupňový súd, z tohto dôvodu potom odvolací súd potvrdil výrok rozsudku okresného súdu o zročnom výživnom a povolených splátkach ako vecne správny.

Po doručení uznesenia č. k. 9P/52/2012-84 z 24. 05. 2012, ktorým prvostupňový súd návrh otca na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania 10P/20/2012 o zapretie otcovstva zamietol, otec odvolanie proti tomuto uzneseniu nepodal. Odvolací súd sa preto vyjadruje len k námietke otca v odvolaní proti rozsudku prvostupňového súdu, že rozhodol predčasne tak, že ani túto námietku otca nepovažuje za dôvodnú. V rodnom liste maloletého W. je ako otec dieťaťa zapísaný X.. W. H.. Nad záujmom otca neplatiť výživné za iného (v prípade, ak nie je otcom maloletého dieťaťa) prevažujú záujmy dieťaťa na zabezpečení jeho výchovy a výživy, preto bolo potrebné, aby okresný súd vychádzal z rodného listu dieťaťa a vo veci prednostne rozhodol.

Žiaden z otcom uplatnených odvolacích dôvodov nebol uplatnený dôvodne. Odvolací súd po tomto zistení rozsudok okresného súdu ako vecne správny v celom rozsahu potvrdil. Senát krajského súdu prijal toto rozhodnutie pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.